

Uit: Kunstbeeld #5 special over Art Amsterdam

Christine Vuegen | Als je voor het eerst tekeningen ziet van Ruben Bellinkx (1975), word je vervoerd door een wilde verbeelding. Merkwaardige toestanden, vaak met dieren, lijken metaforen voor de samenleving en het menselijk gedrag. Groot is de verbazing als blijkt dat het voorstudies zijn voor werkelijk uit te voeren projecten. Zo duwt hij tegen de grenzen van de onmogelijkheid, met succes. Alleen vraagt het een zeer lange voorbereidingstijd om de klus te klaren en in een uitgebalanceerde presentatie te gieten. Misschien is hij daardoor nog veel te weinig bekend.

De Vlaamse kunstenaar woont in Brussel, maar verbleef een hele tijd in Nederland toen hij een opleiding volgde aan de Gerrit Rietveld Academie. Langzaam en trefzeker ontkiemt een prikkelend oeuvre, dat reikhalzend doet uitkijken naar het vervolg. Dat dient zich in september aan in Galerie Geukens & De Vil in Antwerpen: *The Trophy* is een project met een levend hert, een magnum opus dat twee jaar geleden werd opgestart.

Poging tot gewenning aan het huiselijke, in 2007 in dezelfde Antwerpse galerie, was een landschap van sculpturale monitoren op de vloer, met klankloze 16mm-films in zwart-wit. Je zag daar hoe drie honden een stoel aanvielen, tot hij verscheurd en versplinterd was. Nog verbluffender was *The Table Turning*, dat ook deel uitmaakte van deze installatie. Het is een prachtige metafoer voor de huiselijkheid die op drift slaat en de onmacht van de mens die alles onder controle wil houden: vier schildpadden, vastgeriemd onder tafelpoten, krabbelen over de parketvloer. Ze ploeteren vergeefs allemaal in een andere richting, maar uiteindelijk komt de tafel zwalkend in beweging. Kunst kan heerlijk gemeen zijn. Hoewel het sereen in beeld is gebracht, doen dergelijke praktijken de dierenbescherming steigeren. Nochtans is het extreem diervriendelijk. Voor de schildpadden werd een lichtgewicht tafel vervaardigd.

Inmiddels heeft Bellinkx zich ook toegelegd op de stereofotografie. *Constructing and classifying the animal in order to make it meaningful to the human* (2009) bestaat uit een trapje, een stereokijker en een stereofoto van een ladekast waar konijnenkopjes uitpiepen. Bellinkx is geen valsspeler: het zijn echte konijnen in een zelfgebouwde kast. Zonder boodschapperig te worden, fluistert dit werk iets over proefkonijnen in laboratoria, onze onmenselijkheid en onze archiveringsdrang die de dingen verstikt en doodmaakt.